

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 154.

Tolvte Session.

66de Møde.

Tredagen den 18de Januar Kl. 6½ Aften.

(Fortsat).

Christensen: Jeg havde haabet, at det paa dette Sted vilde have været uforuopdent at gaae ind paa de almindelige Betragtninger for og imod, som af den sidste ærede Taler ere blevne paaberaabte med saa stor Styrke og som vi gjentagne Gange fra et andet Sted allerede i flere Aar have hørt. Jeg skal heller ikke være vidtløftig; men jeg troer, at det i en Sag af denne Bessaffenhed er en Slags Pligt, idetmindste at antyde sine Erindringer derimod. Jeg misfjender naturligviis ikke Betydningen af den Argumentation, at jo bedre en Jernbane kan forudsæes at ville forrente sig, desto mere Opfordring har man til at foretrække den Retning, som giver en saadan Sandsynlighed, for en anden Retning, hvor det i mindre Grad antages at være Tilfældet. Men jeg påastaar kun, at dette hverken er almeenghelddigt eller udelukkende andre Hensyn. Jeg vil gjøre opmærksom paa, hvorledes man paa forskjellige Steder — som velbekjendt er — i denne Henseende følger forskjellige Grundanskuelser. Her i Europa har man, det indrømmer jeg, fortrinnsviis hidtil seet paa at lægge Jernbanerne i de frugtbareste og meest befolkede Egne; men det er bekjendt, at i andre Verdensdele har man med en mig ubegribelig Dristighed, men med en — saavidt jeg veed — overveieende Fordeel begyndt at trænge ind i et saagodtsomde Land med Jernbanerne. Jeg veed meget

godt de Betragtninger, der ved Siden deraf maae fastholdes. Jeg antyder det kun for at vise, at Principet i sig selv, som den sidste ærede Taler opstillede, maa forståes cum grano salis. Jeg erkjender ogsaa den Betragtning, hvormed han argumenterede for Rjebstæderne og deres Krav paa Beskyttelse. Ganske vist er det et vægtigt Hensyn; men Spørgsmaalet er, hvorvidt de trænge til en Jernbane, i alt Fald trænge til den med de Offre, der maae bringes derfor, al den Stund de ligge beqvemt for det, der almindelig antages for langt billigere end Jernbaner, nemlig Dampskibsfarten. Den ærede sidste Taler har sagt, at politiske Betragtninger ogsaa maatte føre til Rjebanen. Ja, dersom man fastholder Diebliffets Forhold, vil jeg tilstaae, at der kan ansøres meget derfor; men det forekommer mig, at man ingenlunde maa betragte et saa stort Foretagende som en Diebliffets Sag, men som en Fremtidsag, og det er min inderlige Overbeviisning, at en Jernbane, navnlig i den Retning, der nu engang har vundet Majoritet i Folkethinget, vil erobre os et nyt Land og befolke det i en forholdsvis kort Tid. Jeg afviger fra den sidste ærede Taler i Burderingen af dette Terrain. Jeg kjender det og har kjendt det fra Varnsbeen af. Jeg veed meget vel, at det i sin diebliffelige Tilstand har endogaa noget meget Afstrækkende, skjøndt man desuagtet, naar man har været der i længere Tid, kan komme til at elske det, og det er det, jeg troer, og det jeg haaber, at disse Egne ikke blot ikke ere utilgængelige for Kultur, men at de i mange Henseender kunne med overordentlig megen Fordeel opdyrkes. Jeg troer, at